

EEN DAG DIE TOCH NIET HELEMAAL PERFECT IS

Wet was een van de heetste dagen van de zomer, mijn nieuwe bikini in glanzende groentinten stond me uitzonderlijk goed en mijn verjaardag viel dit jaar op een zaterdag. Alles was perfect en precies zoals het moest zijn.

Ik typte snel 'tot zo' in de groepsapp, gooide mijn telefoon op het bed en liet me ernaast vallen. Zo kon ik mijn korte broek iets gemakkelijker aantrekken. Terwijl ik lag rekte ik me uit, viste mijn topje van de lamp op het nachtkastje en trok het aan.

Over minder dan een halfuur zouden Isla en de anderen me ophalen voor ons uitstapje naar het meer. Tyler had gezegd dat hij mee zou gaan, maar dat geloofde ik niet helemaal. Toen ik elf of twaalf was – met een beugel, vlechten en een dikke bril – was ik smoorverliefd op hem geweest. We woonden bij elkaar in de buurt en hij was min of meer mijn beschermer achter wie ik me kon verstoppen voor de bijtende hond van de burens. De laatste tijd zagen we elkaar

alleen op school en was mijn verliefdheid verdwenen. Toch kreeg ik een glimlach op mijn lippen bij het idee dat hij mijn verjaardag met me wilde vieren.

Ineens dacht ik aan de lipgloss die Isla me voor mijn verjaardag had gegeven. Ik draaide als een verdwaalde sushirol van het bed en belandde voor het bureau, waarop een spiegel stond die vol hing met foto's, sieraden en entreebewijzen van concerten. Ervoor lag de weinige make-up die ik bezat en dus ook de lipgloss, waarvan ik een beetje op mijn lippen smeerde.

Normaal gesproken droeg ik nooit make-up. De overdreven glans van de felroze lipgloss leek bovendien helemaal niet bij mijn haarkleur te passen – een combinatie van bruin en blond – maar voor Isla maakte ik graag een uitzondering. De roze kleur zou toch verdwijnen als ik in het water ging.

Ik deed mijn haar in een paardenstaart, wat bijna onmogelijk was omdat geen enkel elastiek ter wereld stevig genoeg was om mijn weerbarstige haar in bedwang te houden. Natuurlijk ontsnapten er meteen een paar lokken die voor mijn gezicht vielen en aan mijn lippen bleven kleven. Ik probeerde ze weg te blazen, wat het alleen erger maakte. Geïrriteerd rolde ik met mijn ogen. Als verjaardagsontbijt had ik oma's pannenkoeken gekozen in plaats van haren met lipgloss met aardbeiensmaak, maar ik was niet van plan mijn goede humeur daardoor te laten verpesten. Als dat het enige was wat er op mijn verjaardag mis zou gaan, dan kon ik deze dag nog steeds probleemloos onder de categorie perfect opslaan.

Ik bevrijdde mijn haar van de lipgloss en tastte tegelijkertijd naar mijn ketting, die ik de vorige avond voor de spiegel had neergelegd. Daar lag hij niet.

‘Verdomme, waar is mijn...?’ Ik zocht op het bureau tussen alle andere spullen en ging op mijn hurken zitten om te controleren of hij misschien op de vloer was gevallen. Onder het bureau zag ik alleen een paar stofvlokken, een verfrommelde sok en popcorn. Geen idee waarom dat er allemaal lag. Ineens bedacht ik dat ik de ketting misschien in de badkamer had afgedaan. Als ik niet steeds met mijn gedachten ergens anders was, zou mijn leven een stuk gemakkelijker zijn.

Ik stopte een badhanddoek, zonnebrandcrème en mijn telefoon in een tas, hing die over mijn schouder en keek in de badkamer. Mijn ketting was spoorloos verdwenen.

‘Uiteraard,’ mompelde ik, maar de ketting kon mijn dag niet verpesten. Ik zou hem wel weer ergens vinden.

Ik liep de smalle trap af en nam de laatste treden met een sprong. Ik landde op twee voeten en maakte een diepe buiging. Mijn vader, die het lawaai natuurlijk had gehoord, stak zijn hoofd uit de kamer naast de woonkamer. Hij had stof op zijn neus en een potlood achter zijn oren. De gereedschapsriem rond zijn heupen verraadde dat hij weer eens in een verbouwingsroes was.

Hij keek naar mijn luchtige zomerkleding die de bikini eronder nauwelijks bedekte. ‘Als je je zo kleedt, moet je je ook als een volwassene gedragen en de trap met één trede per keer af lopen.’

‘Niet nodig, volwassen zijn wordt ernstig overschat,’ zei ik met een wegwerpend handgebaar. ‘Leuke begroeting trouwens voor iemand die vandaag jarig is.’

Ik schoof langs hem en liep de kleine, donkere kamer achter hem in. Die stond zo vol met gereedschap, de kist waarin hij van alles bewaarde, en met rekken en meubels dat het meer op een rommelhok leek dan op de ouderwetse kamer die ik kende.

‘Ga je dit echt doen?’ vroeg ik een beetje weemoedig. Ik streek met mijn vinger over de stoffige schoorsteenmantel tot aan de foto van mijn oma met mij als kind in haar armen. Om mijn hals hing de ketting die ik daarnet had gezocht. Het was een driehoekige metalen hanger met daarin een zwarte edelsteen die hoogstens een paar dollar waard was, maar die toch mijn dierbaarste bezit was omdat ik hem van mijn oma had gekregen. En nu was ik hem kwijt.

‘Het is inmiddels twee jaar geleden,’ zei mijn vader zachtjes en meelevend. Het ontging hem blijkbaar niet hoe neerslachtig het me maakte om aan mijn oma te denken.

Mijn blik ging naar het blauwgroene onderwaterschilderij aan de muur boven de open haard. Ik deed een stap naar achteren om het helemaal te kunnen zien. Mijn vader kwam naast me staan.

Mijn oma had de zeemonsters die in al haar verhalen voorkwamen altijd precies zo beschreven als het wezen op het duistere schilderij. Half vis, half mens, met een geschubde huid, vlijmscherpe tanden en klauwen. Gevaarlijk, maar ook lieflijk, innemend en vooral prachtig. Ze had er nooit genoeg van gekregen om over deze zeemonsters te vertellen en ons voor ze te waarschuwen. Tijdens haar laatste levensjaren waren die wezens werkelijkheid voor haar geworden. Ze geloofde echt dat ze in de diepte van de zee loerden en er alleen op wachtten om onschuldige mensen in hun klauwen te krijgen. Als ze nog had geleefd, dan had ze er alles aan gedaan om me van mijn uitstapje naar het meer af te houden.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik met een zucht. ‘Het wordt tijd dat er iets met deze kamer gebeurt en jij hebt een kantoor nodig.’

‘Ik kan ook op een andere dag beginnen,’ opperde mijn vader.

‘Nee, het is geen probleem,’ stelde ik hem gerust. ‘Ik ben zo weg,

dus is er niemand die klaagt dat je lawaai maakt.’

Hij knikte tevreden. ‘In de keuken wacht trouwens een verrassing op je.’

Ik sperde mijn ogen open. ‘Heb je...?’

‘Ik heb het in elk geval geprobeerd.’ Hij glimlachte een beetje verlegen.

Ik liep haastig naar de keuken en daar stonden ze: de lekkerste pannenkoeken ter wereld, versierd met fruit en daarbovenop een klodder sinaasappeljam. Precies zoals oma ze altijd had gemaakt.

Pas nu begreep ik dat het stof op mijn vaders neus in werkelijkheid meel was. De berg vieze vaat in de gootsteen wees erop dat hij zijn uiterste best had gedaan om de pannenkoeken precies volgens oma’s recept te bakken. Als ik de vuilnisbak opende, zou ik waarschijnlijk een enorm aantal misbaksels vinden.

Mijn vader kwam achter me de keuken in en legde zijn hand op mijn schouder. ‘Ben je blij?’

‘Zeker weten!’ Ik draaide me naar hem om en gaf een kus op zijn wang.

‘Jeetje, wat heb je op je lippen?’ klaagde hij. ‘Honing?’

Ik lachte terwijl hij de lipgloss van zijn wang veegde. Hij duwde een kaarsje in de stapel pannenkoeken en stak hem aan. ‘Doe een wens.’

Omdat we het net over de lipglosskus hadden gehad, kostte het me geen moeite om een wens te bedenken. Ik wilde een keer zo dicht bij Tyler komen dat... Dat was het. Min of meer als symbolische afsluiting van onze gezamenlijke schooltijd voordat we volgend schooljaar naar verschillende scholen zouden gaan.

Ik deed mijn ogen dicht en blies het kaarsje uit.

Nog geen twintig minuten later werd er buiten getoeterd. Ik nam de laatste hap pannenkoek en sprong van mijn stoel. 'Later!' riep ik met mijn mond vol naar mijn vader.

Hij was weer in de kamer van oma verdwenen en nam daar de maat van de muren. 'Geniet van je dag!'

'Dat ga ik zeker doen.'

Toen ik de deur opende, sloeg de hitte me meteen tegemoet. Ik moest een hand boven mijn ogen houden omdat de zon zo fel scheen.

Een voordeel van ons rijtjeshuis in de rustige zijstraat in Soho, Birmingham was dat het er zelfs in de zomer heerlijk koel bleef. Het nadeel was het formaat. De kamers waren klein, en de gang en de trap zo smal dat twee personen niet naast elkaar konden lopen. Dat was nog een reden om oma's vroegere kamer op te knappen. We hadden de ruimte nodig.

'Happy birthday, girl!' riepen Isla en de anderen in koor.

Ik liet mijn hand zakken en zag confetti naar beneden dwarrelen.

Recht voor de trap naar het huis, half op de stoep, stond een aftandse groene Jaguar met een open kap, een verroeste bumper en gedeukte portieren. De auto was van Isla's zus Bonnie, die achter het stuur zat. Isla, die op de achterbank zat, was gaan staan en spreidde haar armen. Ze had confetti in haar blonde haar. Tyler zat naast haar en Dustin had de bijrijdersstoel in beslag genomen.

Ik liep glimlachend de trap af. Isla pakte mijn arm vast, trok me naar zich toe en drukte me zo stevig tegen zich aan dat ik bijna geen lucht meer kreeg. Ik verstarde, maar onderging het gelaten.

‘Je weet dat ik dit haat.’ Knuffels waren mijn ding niet.

‘Eén keer per jaar moet je eraan geloven.’ Ze omarmde me nog steviger. ‘En ga nu mee.’ Voordat ik begreep wat ze van plan was trok ze me in de auto.

‘Wow!’ riep ik terwijl ik achterover viel en tussen haar en Tyler terecht kwam.

Hoewel... Niet echt tussen die twee, want ik keek recht in Tylers gezicht. Mijn hoofd lag op zijn dijbenen.

‘Happy birthday,’ zei hij met zijn hese, donkere stem.

De zon scheen achter hem, waardoor zijn scheve glimlach in de schaduw verborgen was en een sterk contrast vormde met zijn ogen, die oceaانبلاuw waren.

‘Waar is de ketting die je altijd draagt?’

Ik legde mijn hand op de plek waar de hanger altijd hing. Het verbaasde me dat het Tyler was opgevallen dat ik hem niet droeg.

Isla pakte mijn hand en trok me met een ruk omhoog terwijl Dustin zich naar ons omdraaide. ‘We hebben met de anderen bij het meer afgesproken,’ zei hij.

‘Doe jullie gordels om,’ commandeerde Bonnie en ze liet de handrem zakken.

Omdat ik wist hoe agressief ze reed, deed ik meteen wat ze zei. Ze zette de muziek harder – *Bad Habits* stroomde uit de boxen – en Isla begon meteen luidkeels mee te zingen. Ze kende het lied uit haar hoofd, net als alle andere nummers van Ed Sheeran. Bij het refrein viel ik in.

De jongens waren minder enthousiast, maar daar trokken we ons niets van aan. Deze dag bij het meer moest heel bijzonder worden en meezingen vanaf de achterbank hoorde daar absoluut bij.

Na een halfuur reden we het parkeerterrein van Kingsbury Water Parks op, waar het op een zonnige dag zoals vandaag druk was. Gelukkig hadden we een afgelegen plek uitgezocht waar niemand ons stoorde. Daar wachtten de anderen al op ons. Zij zaten ook bij ons op school en hoewel ik niet met iedereen even goed bevriend was, waren ze allemaal enthousiast geweest over het plan om een van de laatste zomerdagen bij het meer door te brengen. Sommigen zwommen, sprongen van rotsen en spatten elkaar nat, anderen lagen op badhanddoeken op het strand. In het ondiepe water stonden gekoelde drankjes, uit geluidsboxen schalden zomerhits en iemand had zelfs een barbecue neergezet.

‘Wie het eerst in het water is!’ riep Isla. Ze liet haar tas op de grond vallen, glipte uit haar topje en nam niet eens de tijd om haar broek uit te trekken.

Ook ik liet alles vallen, gooide mijn schoenen uit en was nog niet eens in het water toen Isla me al nat spatte.

‘Wacht, dat krijg je terug!’ riep ik lachend en ik rende achter haar aan.

Er ontstond een wild watergevecht, tot een paar jongens onder leiding van Dustin erbij kwamen en ons onder water begonnen te duwen. Isla sprong op zijn rug en liet zich niet afschudden, hoe hij ook zijn best deed.

‘Devin, help me!’ riep ze naar me.

Ik hief mijn armen uit het water en stond op het punt om Dustin aan te vallen toen er plotseling vanuit het niets een gigantische golf over ons heen spoelde, die ons omver gooide en onder een enorme watermassa begroef. Heel even zag ik niets anders dan schuimend water en wist ik niet wat boven of onder was, tot ik de bodem voel-

de en me kon afzetten. Ik brak door het wateroppervlak en haalde diep adem. Ook de anderen kwamen een voor een boven water.

Mijn haarelastiek was verdwenen. Ik streek mijn natte haar uit mijn gezicht en keek om me heen.

‘Waar kwam die in vredesnaam vandaan?’ vroeg Dustin.

Dat zou ik ook graag willen weten. We waren niet aan zee en al helemaal niet op een surfstrand met monstergolven.

‘Het leek bijna alsof jij die golf opriep,’ zei Isla lachend terwijl ze mijn armbeweging nadeed.

‘Uiteraard,’ antwoordde ik.

‘Wow,’ zei een van de anderen en hij wees naar links.

Ik verwachtte een golf, maar zag Tyler, die op een hoge rots stond en zich klaarmaakte voor de sprong die minstens vijf meter leek te zijn.

‘Dat durf je nooit!’ riep Dustin naar hem.

‘Spring!’ moedigde Isla hem aan.

‘Spring! Spring!’ vielen de anderen haar bij.

Tyler nam een aanloop, zette af en sprong met opgetrokken benen en een luide plons in het water. Hij veroorzaakte daardoor een golf, maar die was lang niet zo hoog als de vorige.

‘Nu ik,’ zei Dustin en hij waadde naar de oever. Een paar anderen liepen achter hem aan.

Tyler zwom vanaf de rots naar ons toe. ‘Durven jullie niet?’

‘Wij hoeven niets te bewijzen.’ Isla draaide zich naar mij om. ‘Zullen we onze badhanddoeken ergens neerleggen?’

‘Goed plan,’ zei ik.

Ze stak haar arm door die van mij en trok me naar de oever. ‘Ik begrijp helemaal dat je Tyler leuk vindt. Hij is echt superknap.’

‘Ik val niet op hem. Vroeger misschien, maar nu niet meer.’

Isla lachte. ‘Ja natuurlijk. Je gedraagt je tegenover iedere jongen die ook maar een seconde te lang naar je kijkt als een ongenaakbare ijskoningin omdat er maar één is op wie je een oogje hebt, maar zodra hij binnen handbereik is, vind je hem ineens niet meer leuk?’

Ik wierp een vluchtige blik op Tyler. Hij had geen aandacht voor ons, maar moedigde de springers aan. Het was een understatement om hem superknip te noemen. Afgezien van het feit dat hij een glimlach had om bij weg te smelten zat hij bij het voetbalteam waar door hij een gespierd lichaam had waar geen grammetje vet op zat.

We spreidden onze badhanddoeken uit, smeerden ons in en genoten van de zon. Ik lag net op mijn buik, met mijn hoofd op mijn over elkaar geslagen armen en mijn ogen dicht, toen iets kouds mijn schouder raakte. Geschrokken schoot ik overeind. Tyler hurkte naast me en hield me een ijskoude Pepsi voor.

Ik pakte het aan en hij tikte met zijn flesje tegen dat van mij. ‘Op je verjaardag,’ zei hij.

‘Op een perfecte vakantiedag,’ voegde ik eraan toe.

Hij knikte naar de hoge rots. ‘Isla is te bang, dat is niet nieuw, maar jij durft toch wel? Of niet soms?’

Ik keek naar Isla, die in slaap was gevallen.

‘We kunnen samen springen,’ voegde Tyler eraan toe.

Ik kon het ook zonder hulp van een jongen, maar wilde de kans om samen met hem te springen niet aan me voorbij laten gaan.

‘Oké,’ zei ik. Ik stootte Isla zachtjes aan en hield haar mijn Pepsi voor. ‘Kun jij die voor me vasthouden?’

Ze knipperde slaperig met haar ogen. ‘Natuurlijk,’ zei ze, kwam een stukje overeind en pakte het flesje van me aan.

Ik liep achter Tyler aan naar de rots, waarvoor we ons een weg door een paar struiken moesten banen.

Toen we de anderen niet meer konden zien, kreeg ik opeens een vreemd gevoel. Ik bleef staan en keek om me heen. Het was alsof ik ogen in mijn rug voelde, alsof iemand vanuit de schaduwen naar me keek, maar ik zag niemand. Alleen een vogel – een kraai of een ekster – vloog op uit een boom en verdween in de verte.

‘Heb je je bij de vogelaars aangesloten?’ vroeg Tyler bij wijze van grap. ‘Let liever op de takken op de grond.’ Hij stak zijn hand naar me uit. Ik pakte hem en verdrong het onbehaaglijke gevoel.

Even later waren we bij de rots en klommen we naar het hoogste punt, vanwaar we het hele meer konden zien. Nu we hier stonden leek het nog veel hoger. Gelukkig had ik geen hoogtevrees en was ik ook niet bang voor water.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ verzekerde Tyler me.

‘Dat wilde ik net tegen jou zeggen,’ zei ik tegen hem, waarna ik mijn hand lostrok en me achterover in de diepte liet vallen.

De klap toen ik het water raakte was lang niet zo erg als ik had verwacht. Ik verdween onder water en zweefde even tussen de luchtbellen en in de zon glinsterende deeltjes.

Het was moeilijk te zeggen waardoor het kwam, maar ik voelde geen drang om meteen boven water te komen om adem te halen. Hier beneden, afgeschermd van de wind en het lawaai, voelde alles heel vredig en bevrijdend. Ik bewoog mijn handen door het water en voelde het tussen mijn vingers door glijden. Het leek alsof ik de stroming kon beïnvloeden, haar kon sturen, er alleen met mijn wil voor kon zorgen dat de luchtbelletjes niet opstegen maar rond mijn lichaam dansten.

Toen de jongens ons eerder onder water hadden geduwd, had het water nog donker – bijna zwart zelfs – geleken. Misschien lag het aan de stand van de zon, misschien ook aan het feit dat ik nu op een andere plek was, maar het donkere was verdwenen alsof iemand een gordijn had opengetrokken. Het water omringde me als deinend, groen glinsterend glas. Ik zag planten op de bodem die zachtjes meebewogen met de stroming; scholen vissen die ertussendoor zwommen; en zelfs de trappelende benen van de anderen in de buurt van de oever, die twintig meter of meer van me verwijderd was.

Voordat Tyler zich zorgen begon te maken omdat ik nog niet boven water was gekomen, schoot ik naar het oppervlak, gooide mijn haar naar achteren en haalde diep adem.

Tyler stond nog op de rots. Hij nam een aanloop, volgde me met een koelbloedige sprong en verdween nauwelijks een armlengte bij me vandaan onder water.

Ik wachtte, maar er gebeurde niets. Oké, ik had zelf ook de tijd genomen, maar Tyler was inmiddels veel langer onder water en hij kon zijn adem niet eindeloos inhouden. Ik werd ongerust en wilde net onder water verdwijnen om hem te zoeken toen ik achter me iets voelde bewegen.

Met een snelle beweging draaide ik me om. Tyler was vlak achter me opgedoken. Rond zijn mond lag de scheve glimlach die ik zo leuk aan hem vond.

‘Was je bang?’ vroeg hij plagerig.

‘Heel grappig, natuurlijk was ik dat!’ Ik duwde hem gespeeld beledigd van me af, maar kon een lach niet onderdrukken.

Tyler pakte mijn pols, trok me naar zich toe en ineens werd alles

stil om ons heen. Ons gelach verstomde, de muziek en de stemmen van de anderen verdwenen in de verte. Alleen wij en onze gejaagde ademhaling bleven over.

‘Devin, ik...’ zei Tyler als in een roes. Hij keek naar me alsof hij me voor het eerst in zijn leven echt zag en kwam zo dichtbij dat onze lippen elkaar bijna raakten.

Mijn hart sloeg een slag over en mijn lichaam voelde alsof het één met het water werd. Ik zweefde alsof ik niets woog, voelde me bevrijd van ruimte en tijd. Ik hief mijn hand en raakte Tylers wang aan.

Tylers warme, zachte lippen raakten de mijne. Zijn hand streelde mijn lichaam, tot hij zijn adem plotseling inhield.

Ik wist meteen dat er iets niet klopte, beëindigde de kus voordat die echt begonnen was, duwde Tyler van me af en keek naar hem. Zijn opengesperde ogen waren bloeddorlopen en ik zag er pure paniek in. Zijn lippen waren blauw en hij dreigde onder water te verdwijnen omdat zijn lichaam volledig verstijfd was.

‘Tyler?!’ riep ik.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik een beweging in het water. Iets wat smal en bijna doorzichtig was schoot langs ons en was net zo snel weer verdwenen als het was opgedoken. Tyler haalde gejaagd adem, maar bewoog weer, hoewel hem dat heel veel moeite kostte.

‘Tyler!’

Hij was blijkbaar gebeten, een andere verklaring had ik niet. Datgene wat ik in het water had gezien, was waarschijnlijk giftig.

‘Help!’ riep ik naar de mensen op het strand, waarna ik mijn aandacht weer op Tyler richtte. ‘We moeten uit het water.’

Ik wilde hem helpen, maar hij maaide wild met zijn armen om

zich heen en zorgde voor afstand tussen ons alsof ik degene was die hem had aangevallen. Zijn hoofd verdween telkens weer onder water, maar zodra het me lukte zijn arm vast te pakken trok hij zich los.

Een paar jongens hadden mijn hulpkreet gehoord, zwommen naar ons toe en pakten hem vast.

‘We hebben hem,’ zei een van hen.

Tyler was inmiddels iets kalmer, waardoor ze hem naar de oever konden trekken. Verbijsterd zwom ik achter hen aan tot ik vaste grond onder mijn voeten had.

Tyler kon niet op eigen kracht staan. Hij hing slap in de armen van zijn redders en moest het strand op gesleept worden, waar ze hem neerlegden.

Bonnie kwam naar ons toe rennen. ‘Wat is er in vredesnaam gebeurd?’

‘Er zwemt een dier in het meer, snel uit het water allemaal!’ riep ik naar de mensen die nog in het meer waren.

Sommigen gilden terwijl ze naar de oever waadden. Ik keek nog een paar seconden naar het wateroppervlak, maar had er geen idee van wat het kon zijn. Hoe konden er giftige dieren in een meer zitten? Was het een zoetwaterkwal geweest? Of een slang? Er hadden waarschuwborden moeten staan, er moest een verbod komen om in het meer te zwemmen!

Ik keek naar Tyler, om wie inmiddels een groepje mensen stond. Hij was bewusteloos en zag lijkleek. Zijn wangen waren ingevallen alsof hij dagenlang niets had gegeten. Iets trok binnenin me samen. Ik hoorde mijn hartslag in mijn oren bonken. Wat voor dier kon dit veroorzaken?